

af Sætserne med nogle Hundrede Kroner. Det vilde dog altid hjælpe noget paa de Uretfærdigheder, der vil fremkomme, hvis det lykkes at gennemføre det efter min Mening uretfærdige Forslag, som Flertallet stiller. Med Hensyn til Statstilskuddet sagde den højtærede Minister ligeledes, at han ikke tillagde det større Betydning, om man regnede med 60 eller 70 Øre. Det vilde glæde mig, om den højtærede Ministers Ligegyldighed paa dette Omraade havde givet sig Udslag paa den Maade, at han støttede Mindretallet, thi saa opnaaede man dog i mindre Grad at berøve bestaaende Grupper af Sygekasser det Statstilskud, de hidtil har haft.

Endelig sluttede den højtærede Minister med at sige, at han syntes, det var en Falliterklæring, hvis man vilde overlade til en Kommission at fastsætte Regler for, hvem der kunde være Medlemmer af de anerkendte Sygekasser. Hvis det skal være en Falliterklæring, har vi nu i 20 Aar levet under Fallitten; thi i 20 Aar har Sygekasseinspektøren med Ministeriets Billigelse fastsat saadanne Regler, og det forekommer mig, at Sygekasserne har blomstret i disse Aar og udført et meget stort og nyttigt Arbejde i Samfundets Tjeneste, og saa synes jeg, man kunde blive ved omtrent paa den gamle Maner uden at foretage Forandringer. Naar det har været saa behageligt at leve under Fallitten i de 20 Aar og har afstedkommet saa faa Ulykker, som det faktisk har, synes jeg meget godt, man kunde fortsætte med den Tilstand uden at slaa ind paa nye Veje af en saadan Art, at de uvægerligt vil medføre de største Uretfærdigheder, at der begaas Handlinger overfor Folk i Retning af at berøve dem Adgang til Statstilskuddet, som vil være aldeles uforsvarlige, uanset hvem der efter de faste Grænser vedblivende kan opnaa Statstilskud. Jeg maa derfor stadig fraraade Flertallets Forslag og tillade mig atter at anbefale at stemme for Mindretallets Forslag.

Schovelin: Jeg maa tilstaa, at da jeg tog Ordet før, havde jeg endnu et Haab om, at man fra Flertallets, eventuelt fra Regeringens Side ikke vilde stille sig saa stejlt, saaledes at der dog kunde være Mulighed for endnu i sidste Øjeblik at tilvejebringe en Forsoning. Dette Haab svulmede, da jeg hørte, at den højtærede Minister begyndte sin Tale med at sige, at Standpunkterne i Grunden ikke stod saa fjernt fra hinanden, naar man rigtig saa paa Sagen. Som Følge deraf havde jeg ventet,

og maatte man naturligt vente, at den højtærede Minister havde paapeget Overensstemmelserne og var gaaet saa let som muligt hen over Uoverensstemmelserne. Men i Stedet for gjorde han det mest mulige for at uddybe Kløften og gøre Forskellighederne saa fremspringende som muligt. Jeg har da nogle Bemærkninger at gøre dels til ham og dels til den ærede Ordfører.

Den ærede Ordfører (Kierkegaard) sagde om Mindretallets Forslag, at det ogsaa berøvede de københavnske Sygekasser noget. Ja, dette er i mine Øjne, som jeg allerede sagde i min første Tale, en Svaghed, men det er sket som en Indrømmelse og en Imødekommen overfor Flertallet, og man plejer dog ikke at bebrejde Folk det som Svaghed, at de viser Imødekommen. Naar den ærede Ordfører saa brugte det Udtryk, at alle Sygekassers Medlemmer skulde behandles ens, hvor de end bor, saa er denne Motivering for hans Forslag om Statstilskud netop den selv samme Motivering som Betænkningens Motivering af Ændringsforslaget under Nr. 2. Det er en Motivering, der slaar Benene bort fra Flertallets egne Ændringsforlag, thi naar alle Sygekassers Medlemmer skal behandles ens i hele Landet, saa skal det dog ikke være saaledes, at man nedsætter Statstilskuddet klækkeligt for Sygekasserne i een Ende af Landet og giver det, man saaledes indvinder, til Sygekasserne i en anden Ende af Landet — saa behandler man jo netop ikke Sygekasserne ens, men forskelligt, efter, hvor de virker. Men det trøstede mig unægteligt, at den ærede Ordfører sagde, at efterhaanden som han havde beskæftiget sig med disse Ændringer, var hans Betæneligheder svundet „i en forbavsende Grad“. Ja, det var netop det heldigste Udtryk, jeg hørte den ærede Ordfører bruge i hele sin Tale — det er i Sandhed „i forbavsende Grad“, Betænelighederne er svundet hos den ærede Ordfører, naar man ser tilbage paa, hvorledes hans Standpunkt til denne Sag tidligere har været. Den ærede Ordfører sagde, at jeg havde dog indrømmet, at ogsaa i Bekendtgørelserne maatte der være Grænser, og Forskellen mellem mit og Flertallets Forslag skulde da være denne, at jeg ønskede ikke, at disse Grænser skulde sættes i April, men først senere, og den ærede Ordfører mente, at saa vilde man dog faa samme Vanskelighed, selv om man ogsaa vilde vente til 1. April næste Aar. Heri har den ærede Ordfører dog ikke Ret, thi som jeg udførligt paaviste og derfor ikke skal